

☉ ལྷོ་ལྷོ་ བུ་ལྷོ་ ☉

ཡེ་ཤེས་ལྷོ་
ལྷོ་

ლელა გაბური

F 4.609
1

ყამარის ლექსი

გამომცემლობა „გრაალი“
1998

წიგნის სპონსორია სააქციო საზოგადოება
„საქართველოს სახელმწიფო დაზღვევა“

მხატვარი: თენგიზ მირზაშვილი
რედაქტორი: ზვიად რატიანი

K 10.226

საქართველოს
ვარსაგანების
ეროვნული
ბიბლიოთეკა

გაქცევა

ცას შვენის მთვარე -
პაწაწინა ცრემლის აკიდო,
მზერას იღუმალ გარინდების სხივი მოემა,
უნდა წავიდე,
მეც ცის კიდეს ჩამოვეკიდო,
ვიდრე სამყარო დაიბრუნებს უმანკობას...
საით მივდივარ,
რად ბნელდება,
გზაა რა ვიწრო,
მიწა დაახრჩო, მზეც დაახრჩო სისხლის ხუნდებმა...
უნდა გავიძლო,
იმ წუთამდე უნდა გავიძლო,
ვიდრე სამყაროს სიყვარული არ მოსწყურდება...
ჩამოიწვერა სინანული,
იწილ-ბიწილო,
ჩამოიდვენთა რიჟრაჟეულ სტალაგმიტებად,
უნდა ვიძინო,
თვალხილულმაც უნდა ვიძინო,
ვიდრე სამყარო
ულექსობით არ აგმინდება...
ცას შვენის მთვარე,
პაწაწინა ცრემლის აკიდო,
მზერას იღუმალ გარინდების
სხივი მოემა,
უნდა წავიდე ,
მეც ცის კიდეს ჩამოვეკიდო,
ვიდრე სამყარო
დაიბრუნებს უმანკობას...

ღამისფერი მოგონების მშობელს,
აღარ მახსოვს,
არა, არაფერი...
ო, უფალო,
რატომ დამავიწყდა,
ის რიჟრაჟი, სიტყვით დანაფენი...
ხსოვნის ფსკერზე
ბინდბუნდივით კრთება,
რძისფერ ნისლში
ჩაძირული სახლი,
მახსოვს... მახსოვს,
მოლაციცე ბგერით,
ხელისგულზე მაძინებდი დაღლილს...
ო, იმ სახლში,
პირველყოფილ სახლში,
ყველაფერი თამთამებდა სისვად,
იქ სამტვრევად
ვერვინ იმეტებდა,
ცისფერ რტოებს
დაფენისა და ბზისა...
ო, იმ სახლში,
პირველყოფილ სახლში,
მე ვიცოდი მოლაღურის ენა...
მზის აკვანი, ო, რამდენი იყო,
და სუფევა -
მზის აკვანთა ზენა...
ო, უფალო,
არაფერი დარჩა!!
მიწის ტკივილს- სევდიანი ვუსმენ...
და ამ მიწის
სიზმარივით ვკოცნი,
შენი მაჯის
სისხლმდინარე
ღურსმნებს...

გიზეპირებდი, როგორც სასწაულს...
დაბადებიდან - დაბადებამდე...
გიმახსოვრებდი, როგორც სასწაულს
და ხსოვნის ზღურბლი მხრებით დამქონდა.
ვგავდი პეპელას -
სამდღის სიცოცხლით,
ფრთეთა სისუსტიტ, ქართა ვეძლევიტ,
გიმახსოვრებდი, როგორც სასწაულს...

და გჭირისუფლობს
მილეთის ხალხი,
შენთვის იხსნება
კარი ედემის...
შენ უერთდები
ზეციურ ძახილს,
ზეციურ სხეულს
შენ უერთდები.

არ დამთავრდება
რაც იყო, იგი:
შიში, იმედი,
ბრძოლა, დაცემა.
სულს შემორჩება
ნატვრათა რიგი,
მთვარის ყვავილი
და
ადტაცება...

პოეტი და პოეზია

დაძრა თვალები...
სავანე კი აქვია, ახლოს,
ხელმოცარული მებაღური ნაპირს ვერ გავცდი...
მინდა გაჩვენოთ ოქროს თევზი
ფსკერზე რომ სახლობს
და ოკეანის ამოხაპვა მიხდება საცრით.
აწყდება ნაპირს აქოჩრილი ტალღების რემა,
ჰა, დამსხვრეული
დალეწილი,
ფრთები - ურჩები...
მე დავბრუნდები
ირონია როცა დაცხრება,
მე დავბრუნდები,
თუ ამ ტალღებს გადავურჩები...

წუხილი

იმ ბელურამ
ნეტავ ღამე გაათენა?!
ფრთამოტეხილს
რომ ახვევდი თეთრ ფარჩაში.
იმან მაინც,
იმან მაინც რა ქნა ნეტავ?!
შენ ხომ კაი,
ვერ გადარჩი...

კვირიკეს სალოცავში

გაუსაძლისი გადმოვცურე
მოუსავლეთი...
ნავთსაყუდელად მარადისის
კვლავ მეგულები...
ამ მწვერვალიდან , ვფიქრობ:
როდის, საით წავედი,
ან რად გეახელ
დაკარული
ფენისგულებით?!
მსასოებლისად,
მხმოებლისად -
ისევ იმედობ,
აჰა, არ მწადის სისუბუქე,
არც დაფნა მშვენი,
შენს კედლებამდე
ჩემი ჯვარი
ვზიდე იმიტომ,
მეთქვა: მოვედი,
იყავნ ნება,
მაღალო შენი!!

როშკაში

მივალ და მივალ,
მონატრების ბილიკით მივალ,
ჩრდილისფერ გზაზე
სალმისმთქმელი არავინ არი,
დივის ფოთლებზე
(გიჟმაჟი და თავქარიანი),
ბავშვობის მერე
თავდაყირა
ჰკიდია
წვიმა...

სინანული

...გადაიარეს
ო, იმნაირ
უხეშ ნაბიჯით,
მიწაში
ველარ გამონასკვა
მარტმა
ენძელა...

...რა ლამაზია
იგი - წარსული,
სხვა ყველაფერი - რარიგ ჯაბანი,
რადგან სიცოცხლე
არის სასრული,
მე ვრჩები ზეცის ავანჩავანი...
სისულელეა ასე ხარობდე,
როს ჰორიზონტზე
ქრება მიზანი,
არ გავჩენილვარ იქნებ აროდეს
და ყველაფერი
იყო სიზმარი...
მზეებს დაისრულს
როგორ ავიტან,
მიღმურ სხივების მეძებს მარულა,
გამოპარულა
ღმერთი კაციდან,
ცხადი სიზმრიდან გამოპარულა.
რა ლამაზია
იგი, წარსული...

შიშის ქვეყნები
მოვკლე ქვითინით,
სახეს იცვლიდა
ირგვლივ ყოველი,
და ვკითხულობდი : სად არს ქვითკირი,
დაუშრეტელი
და მზე ცხოველი?!
ნათობს მნათობი,
ფერით რჩეული
და სხვას ყველაფერს
ის ასამარებს,
მე კი შემოვრჩი
ვით მთვარეული,
სიმღერის მსუბუქ იასამანებს...
ყველა ბილიკზე
ეჭვის რიგია,
თითქო ბოროტთან
ვრჩები უფაროდ,
ვერ გამიგია,
ვერ გამიგია,
რომელი მხრიდან
მიხმობ, უფალო...

...ღამეების
უსასრულო
წყება,
არც ლოდინი,
ადარც აფეთქება.
ცას გადუვლის
შეკივლების ტალღა
და
ფარული ლოცვა დაიწყება.
გაურკვეველ
ქარტახილებს
ერთვი
და აღარსად
უნაპირო შვება,
კვდება წამი...
ერთი სავსე წვეთი,
გარდაცვლილი
საუკუნე
დგება...

სისხლიანი ლექსი

ერთხელაც,
თავის ჩამოხრჩობა რომ დავაპირე,
როცა მოვირგე
ყელზე მჭიდროდ შავი საბელი,
სწორედ რომ ბედზე მომაგონდა მაშინ უეცრად,
რომ ჩემს ოთახში
უთო დამრჩა გამოსართველი...
სხვა რა გზა იყო, ჩამოვეხსენი.
რაღა თქმა უნდა,
უთოს ჩართულს ვერ დავტოვებდი...
მას შემდეგ
ხშირად მეკითხებიან:
„თუ პოეტი ხართ,
იქნება გვითხრათ,
რა ფერისაა აბსურდის სარკე?“
მე ვიღიმები,
ვიღიმები,
ბავშვივით სუფთად
და ველოდები,
თუ ოდესმე შეამჩნევს ვინმე,
ყელზე იარას
და
ოთახში
გამორთულ უთოს...

გამოდვიძებას არ დაგაცდის,
არც სინანულის მკრთალი ქარვის
მიმოძიებას...

გაგიმეორებს:

იარე მაგ გზით -

ცხრაჯერ აღდგომას,

სადაც მოსდევს

დაცემა ცხრაჯერ..

კითხვა

...ცა ღამურას ფრთასავით
ირკალება ირიბად
და ეულმა მთიებმა
ნისლი შემოირიდა,
სიკვდილი თუ სიცოცხლე,
რა იწყება მთის აქეთ,
რით თავდება ამგვარი,
სწრაფვა სინათლისაკენ?!

...როცა ღამდება,
ვტოვებ პეიზაჟს,
მონატულს
ძლიერ ნაზი თითებით
და საღდაც მიაქვს
ნეტარ-მეისარს,
ჩემი მღელვარე
ყოფის მითები.
ერთხელაც,
ღამის შეწყდება ლოცვა,
ღღელ გარდასახვას
ვიღაც დამიშლის,
იქნება ნაზი
სიზმრიდან მოსვლა,
უმსუბუქესი ჩემი ნაბიჯის...
გაზაფხულს რიდით
თავს დაბლა ვუხრი
და ვეფერები
ზამთრის საღგურებს,
მესაოცრება
რიჟრაჟიც, მწუხრიც,
ეს ცვლა მახარებს
და მანადგურებს...
...როცა ღამდება,
ვტოვებ პეიზაჟს,
მონატულს
ძლიერ ნაზი თითებით
და საღდაც მიაქვს
ნეტარ-მეისარს,
ჩემი მღელვარე
ყოფის მითები...

როშკის სათიბებში

...ჭრიჭინების
რია-რიას ვისმენ,
ცვრიან მოლზე
ცივ-ცივ ვიარები,
ფრთაფართხუნა
აჭახჭახდა ფშატზე,
გაიტკნენ მსუყე რძიანები.
ნარ-ეკალმა გაიწკიპა ტანი ,
მწვანე კაბა გამოჰკიდა მზეზე,
ბილიკ-ბილიკ ვეხეტები მგზავრი
და წყაროსთან ნაცნობ კენჭებს ვეძებ...
ბუერებო,
რად ვერა გრძნობთ ამბორს,
გვირილებო,
რად მიყურებთ ეგრე?!
ჭია-ჭია,
მაპოვნინე კარგო,
აქ ბავშვობა
დამეკარგა ერთხელ...

გადაქცეულა ყოველივე
უკვე წარსულად,
გარინდებულა მიწის გული
და განძარცვულა...
ხვალ სამსხვერპლოზე
უკანასკნელ გულებს დაჰკლავენ
და ეხსომებათ მზის ქორწილი
მხოლოდ საფლავეებს...
ივსება მიწა
ულმობელი ჯანდით ქაოსის,
დაგვავიწყდება
მალე სევდა - სააქაოსი...

...გადაქცეულა
ყოველივე
უკვე
წარსულად...

ბილილა
სიცივით დაზრა,
დეკემბრის ქარები მოდის,
სადამდე შევიძლებ ამ წვას,
სადამდე შევიძლებ ლოდინს?!
საწუთრო
ნარ-ეკალს თესავს,
ფერები ეცლება დაისს,
რა ხდება,
რა ხდება ჩემს თავს,
სად ვარ და მივდივარ საით...
წამსვლელი
სიხარულს ვბედავ,
ღამდება,
ღამდება თითქოს,
სულს უნდა
სამყაროს ხედვა,
მიწა კი
საზღაურს ითხოვს...
ბილილა
სიცივით დაზრა,
დეკემბრის
ქარები მოდის,
სადამდე
შევიძლებ ამ წვას?!
სადამდე
შევიძლებ ლოდინს?!

არ დაიჯერო...

არ დაიჯერო,
თითქოს მაკლიხარ,
არ დაიჯერო,
თითქოს გინატრე,
შენ ხომ ჩემთან ხარ
დღისით და ღამით,
შენ ხომ ჩემში ხარ,
როგორც სინათლე...ჩვენი სიშორე
ვინ მოიგონა,
ან მარტოსულად
როგორ ჩამთვალეს,
რად ვერ ამჩნევენ
რომ მზეუბივით,
შენი თვალები
დააქვთ ჩემ თვალებს...როგორ თქვეს ჩემზე
ცხოვრობს ეულად,
და გულზე დარდებს
იკრავს ღილივით,
სასაცილოა,
რად ვერ შენიშნეს-
ჩემს ბაგეებზე
შენი ღიმილი...უკვირთ აღმართზე
მყარად რომ მივალ,
მე ხომ გეყრდნობი
მხარზე გოლიათს,
სასაცილოა,
როდესაც ვტირი,
ის ცრემლი
მარტო ჩემი ჰგონიათ...მე შენი სულიც
მიმაქვს სხეულით,
მინდა ლაჟვარდის
ფრთებზე ვარწიო,
და უკვდავებას
თუ ვერ ვუბოძებ,
ლექსებად მაინც
გადავაქციო...

**ჩემი მეგობრის-
მარინე ჯიქიას ხსოვნას**

„არა, არ მინდა ამოსვლა ზევით,
რადგან სიცოცხლე -სიმწუხარეა,
რადგან გარდაცვლილთ სიცოცხლე გვიმძიმს,
ისე ვით ცოცხლებს -სიკვდილი თვისი...“

შოთა ჩანტლაძე

...იქნებ მანდ ყოფნა
მართლა ისეა,
როგორც ღამიდან
გასვლა მთვარეში,
იქნებ,
სიცოცხლე - მართლა ნისლია,
და სიზმარეულ ლანდთა თარეში...

იქნებ ეჩვევით ღამეთა ზიმზიმს
და მიწა თქვენთვის
სევდა არ არი,
იქნება, მართლა სიცოცხლე გიმძიმთ,
სიცოცხლე -
ჩვენთვის ასე ნანატრი...

ღმერთო,
ეს დარდი, ეს წვა...ეს კითხვა,
პოეტს
რაისთვის დასდევს აღმასად?
აი, ბეღურა
ცას ჩაეკონა -
ისე მარტივად,
ისე ლამაზად...

„ჭეშმარიტება ჭის ფსკერზეა“
დემოკრიტე

ორმავ ცრემლი მომგვარა,
ამ გორამ და იმ გორამ...
ბედისწერის გორგალმა
იგორა და იგორა...
შავეთისკე მზირალმა ,
გულმა ვერა იღონა,
რაც ღმერთმა არ იცოდა,
კაცმა გამოიგონა...
მზემ თვალები დამიწვა,
ცამ თან გადამიყოლა,
ჭაში ჩავიხედე და...
ჭაშიც არა იყო რა...

ზამთრისპირის ფიქრები

...ჭვარტილიან ღუმელს,
და ღუმელთან
ჩამუნლულ დედას,
მტკივანი გულით
და საოცრად მჭკნარი ხელებით,

კედელზე შპალერს,
ღელისპირზე გაძარცვულ ალვებს...
ყველაფერს - ნაცნობს და შეჩვეულს -
იმგვარად ვუმზერ,
თითქოს, ამ სახლში
ეს-ესაა ჩამოვესვი წეროთა გუნდებს,
მიწიერი
საიდუმლოს
ამოსახსნელად.

უნდა ისმინოთ
სიცოცხლის ბოდვა
და ზიდოთ მიწის
პირშავი ურო,
ო, რამდენ ტანჯვას,
ო, რამდენ შფოთვას
უნდა გაუძლოთ-
სხეულო, სულო...
ცა მოგვანატრებს
ლაჟვარდის სამოსს
და შემოგვრჩება
სევდა გვიანი...
სიცოცხლის გამოც,
სიკვდილის გამოც,
რა ლამაზი ხარ, ადამიანო!

ღამისფერი
მოგონების მშობელს,
აღარ მახსოვს,
არა, არაფერი,
ო, უფალო,
რატომ დამავიწყდა,
ის რიჟრაჟი
სიტყვით დანაფენი...ხსოვნის ფსკერზე
ბინდებუნდევით კრთება,
რძისფერ ნისლში
ჩაძირული სახლი,
მახსოვს...მახსოვს,
მოლაციცე ბგერით,
ხელისგულზე მაძინებდი
დაღლილს.ო, იმ სახლში,
პირველყოფილ სახლში,
ყველაფერი თამთმებდა
სისვად,
იქ სამტვრევად
ვერვინ იმეტებდა,
ცისფერ რტოებს
დაფნისა და ბზისა.

ო, იმ სახლში,
პირველყოფილ სახლში,
მე ვიცოდი
მოლაღურის ენა,
მზის აკვანი,
ო, რამდენი იყო
და სუფევა
მზის აკვანთა ზენა...

ო, უფალო,
არაფერი დარჩა,
მიწის ტკივილს
სევდიანი ვუსმენ,
და ამ მიწის

სიზმარივით ვკოცნი,
შენი მაჯის
სისხლმდინარე
ლურსმნებს.

ვიღაც მესამე

ვამბობ: არ დავწერ!
და ეს ფიქრებიც
ემატებიან
იმ ძველ დღიურებს
და გაუმხელი ნატვრის მიგნებით,
ვიღაც მესამე ტანჯვას მიურვებს...
ვამბობ: არ დავწერ,
ხარხარებს ვიღაც,
ატაცებული ჩემივ წვალებით,
ის მტერ-მოყვარის
ატარებს ნიღაბს
და დათვლილი აქვს
ჩემთვის წამები...
როცა წარსულის ხსოვნას მივტირი,
ვიღაც ჩურჩულებს:
„აღმართს ნუ ერჩი!“
როცა მგონია
დგება სიკვდილი,
ვიღაც მესამე
მიწვევს დუელში...

და ვინც მონათლა ბინდისფერად წუთისოფელი,
საქმიან იერს -
კრიჭაშეკრულს და სასომიხდილს
ვერ წაართმევდი,
არ გინდა, არა ორჯერ-ორის ფილოსოფიით
ნულარ კეკლუცობ,
დამნებდი, დროა,
მომნათვლელი ბინდისფერდ
წუთის სოფელის...
გწამდა კი როსმე, ჩუქურთმების
თეთრი ლაზათის
ცისიერი გადმოდინების
ან ბილიკ-ხლართებს თუ მისდევ
წყაროთგორამდე პირგამომშრალმა?
ნამათხოვრალი თუ სჭამე ლუკმა?
თუ ინატრე ძოწ-ფარჩეული?
მაშინ, როდესაც თავმტკივანი
ციტრამონსაც (მხოლოდ ერთ აბს!)
ვერ შოულობდი უნაცნობებოდ...
გადაირია, ჩემო კარგო, ეს ამინდებიც,
დილა-სატამოს ვერ მიხვდები
საით მიდიხარ -
გაზაფხულისკენ ნაზამთრალი
თუ პირიქით:
ზამთრისპირის თეთრი საბანი
ეს-ესაა გადაგხადა ქარვამ ივნისის...
იაგუნდები ბინდისპირზე ვის უკრეფია,
იაგუნდები ბინდისპირზე ვის უკრეფია,
„თეთრვარდისფერი ალუჩების“
თუ არ მხედველთა!

თუმც, გზად
მშველელიც არ მეგულება,
უკან დასახევ
ბილიკებს ვიჭრი,
მიმაქვს
ლოდინი და ერთგულება,
როგორც
სასჯელად ქცეული ნიჭი!
უსაზღვროებით დამწვარ თვალებში,
ჩასახლდებიან
ბგერები სისვი,
შევხედავ: მიწას
ზეცით გაღეწილს
და ვერ მივხვდები
საიდან, რისთვის...
არ მიძღვის ბრალი
სული სნეული,
ვერ დაფრთიანდა საკენწეროდ
და ნაზამთრალი ჩემი სხეული
თბილ ქვეყნებისკენ
მიაქვთ წეროიებს...
არ მიძღვის ბრალი
დარდი რომ მმოსავს,
რომ აღტაცების ძალი წამერთავა,
რომ ვეგებები ლექსებად მოსულ,
მტკივან ექოებს
ჯვარცმულ ღამეთა...
არ მეშინია,
გაფრინდი, წამო!
და თუ აქ ვერვინ
ვერ გადამიხდის,
სხვისთვის შეწირულ სიცოცხლის გამო,
მე პასუხს მოვთხოვ საკუთარ სიკვდილს...

ფიქრების მერე,
ღამეების,
ღღეების მერე,
ვიღაც დაიკრეფს
ნელ-თბილ გულზე სანთლისფერ ხელებს
და ვიდრე სითბო
სამუდამოდ
დასტოვებს სხეულს
და ვიდრე შუქი
თვალის ფსკერზე ჩაიდვენთება,
უსისხლო ბგერით,
ბაგეები კვლავაც იტყვიან:
„წუთი ყოფილა!“

(ფითრის კუნძულზე)

...თუ არასოდეს,
თუ არასოდეს -
არცერთი წუთით, არცერთი წამით
და არც წამის მეთასვლით-
არ დარჩი მარტო
ფითრის კუნძულზე...
თუ ერთხელ მაინც არ შეგაღეწა ქარიშხალმა
ამღვრეულ ტაფობს,
ბოლო წამამდე
ერთხელ მაინც თუ არ იგრძენი-
ფითრისფერი ის ბოლო წამი:
როცა არც აქ ხარ
და არც იქ ხარ...
როცა არსად, არსად არა ხარ!
და ეძებ , სად ხარ...
როცა ეძებ ადგილსამყოფელს-
ბუდეს, ნაპირს, ოთახს, კარადას,
სად შეიძლება
რომ დაჰმალვოდი საკუთარ სხეულს.
როცა ჰაერიც ფითრისფერია...
მზეც როს მიწაზე დაიარება-
ფითრის ფეხებით,
ფითრის ხელებით,
ფითრის თვალებით
და ისიც, შენთან ერთად დაეძებს
საკუთარ სახლს და ადგილსამყოფელს...
როცა ყველაფერს -
ავტობუსიდან ჩამოსულ მგზავრებს,
გადამყიდველებს,
ჩიტებს და ბავშვებს,
ხედავ მარტო ფითრის ფერებით...

...და სახლიდან რომ იპარები,
ფითრის ბილიკით
და მიდიხარ სოფლის ბოლოს
რკინულის მაღაზიაში
და გამყიდველს რომ ეკითხები,
თოკი თუ გაქვთო,
არც მეტს, არც ნაკლებს -
მეტრანახევარს რომ ყიდულობ
და თვალით ზომავ,
ხომ გამოვა კისრისთვის ყულფი...
მერე ბრუნდები,
ფითრისფერი იმავ ბილიკით
და გულშიც კი არ გელიმება,
რადგან არ გახსოვს,
ირონიის დანიშნულება.
და აღარც ეძებ, რაიმეს ისეთს,
რაც შესძლებდა,
თუნდაც დროებით
ამოევსო სივრცისოდენა
ფითრისფერი სიცარიელე-
შენს თვალებს მიღმა...
როს არსად არ ხარ
და არც ეძებ, უკვე სადა ხარ,
თუ იყავი, ან თუ იქნები
რადგან ძებნა
ყველგან და მუდამ
იყო თვისება ადამიანის,
შენ კი დიდი ხნით
და დიდი ხნის წინ
მიგატოვა ადამის მოდგმამ
სულ მარტოდმარტო -
ფითრის კუნძულზე...

სამგლოვიარო პროცესია ქუჩაში

ჰო, როგორ არა,
მე თქვენ მახსოვხართ...
ჩვენ
ქუჩაში
სულ შემთხვევით
ვხვდებოდით როცა
(უცნობები, რაღა თქმა უნდა),
ერთმანეთის თვალებში ვგრძნობდით
და წინასწარ გვრცხვენოდა თითქოს
ამ დღის გამო...

მე თქვენ მახსოვხართ...

ყამარის ლექსი

აქ ყოფნის გამო
ვარ მგლოვიარე,
გულწასულ სიზმრებს ან რით ვაჯობო,
ღრუბელთბატონო,
ჩამოიარე
და დამიბრუნე ბროლის სამშობლო!
თორემ ილევა სინათლის წვეთი,
ზეცაც ზამბახებს
სხვისთვის დაისევს,
მე მიწისქვეშა მდინარეს ვერთვი
და ბნელშიც ვეძებ ედელვაისებს...
თორემ

ცა ელვით გადაისერა,
უკუში რჩება რწმეის ქალაქი,
და სიყვარული ვით ბედისწერა,
მომაქვს თქვეამდე
ეკლის კალათით...
წვიმების გამო
ვარ მგლოვიარე,
ღამეულ სიზმრებს ან რით ვაჯობო,
ღრუბელთბატონო,
ჩამოიარე,
და დამიბრუნე
ბროლის სამშობლო.

თუნდაც

ღამე უკუნსაც გაათევს,
ცისკრის ამავსებს გალობა,
შავს ვაგორებდი კამათელს
და ბედი მუდამ მწყალობდა...
თუნდაც, სიტყვები დამცილდნენ,
წრფელნი და გულუბრყვილონი,
გამწირონ გულთან სამწირედ,
განმძარცვონ ძეწნა -ფილონი,
თუნდაც, უძღებთა გაძღება,
ვერ ვნახო გზად და ფეხონად,
სიბნელის დასამარცხებლად,
ნათლის იმედიც მეყოფა...

წარსულის ექო

მზის მოლოდინი შერჩა,
თვალებს და ბაგეს ხიბლი,
საღღაც ქილიკობს ეშმა
და ჩემს ნაბიჯებს ითვლის...

იმედით ვეძებ ზეიმს,
ღილა იმძლავრებს მუქი
და არსაიღნ მზეი...
და არსაიღან შუქი...

ლამის წამლეკოს ეჭვმა,
(მსურს დამარცხება წითლის),
საღღაც ქილიკობს ეშმა
და ჩემს ნაბიჯებს ითვლის...

რუსეთ-ჩეჩნეთის ომის დროს

ჩემს ქისტ ძმობილს -ელდარ აჭიშვილს

ახსოვთ ჩემს მთებს და
შენს მთებსაც ახსოვთ,
მქისე მუხლი და
მჭახე კივილი,
ცით შორეულო
და მიწით ახლოვ,
მტერს, როგორც მოძმეს,
ბევრჯერ გივლიდი...

ჩემი ჯილაგის
სისხლზე ნაშობი
და მის ნაკვალევს
გადევნებული,
დღეს მე ამტკივდა
შენი სამშობლო,
ჩემი სამშობლოს
ჯვარზე ვნებული...

ქარო

ქარო, რამე მომიტანე,
ცის ნამივით ცინცხალი,
თორემ უფლის ნაფეხური,
ვერსად ვეღარ ვიცანი...
ქარო, რამე მომიყევი,
სიყვარულზე -ლამაზი,
თორემ ვეღარ მოვირჩინე,
დალეწილი არმაზი...
ქარო, რამე მომაგონე,
ვეფხვის, მოყმის სადარი,
თორემ...უკვე ვეღარ ვხედავ,
ივერია სად არი.
ქარო, იქნებ დამიბრუნო,
წიქარა და მზეწვია,
თორემ ვატყობ, მათ სანაცვლოდ,
დევის დედა მეწვია...
ქარო, იქნებ მომეფერო,
მომირჩინო იარა,
იქნებ მითხრა, რომ გრიგალმა,
უკვე გადაიარა.

ჩემი მუნა-
მუმლით შემორკალულია,
ჩემი მუნა-
მოსაჭრელად გაიმეტეს,
მაგრამ დილას,
მზე ცისკრით რომ აღმოხდება,
ის მზე
რადაც სიხარულით მაიმედებს...
შეჭხარიან,
მწვანე რტოებს შეჭხარიან,
არსთგამრიგე
რწმენის ხილვებს
ასურათებს...
ჩემი მუნა-
ალაგ ფოთოლშემხმარია,
მაგრამ მაინც,
ქარიშხლის ხმებს
აყურადებს...

განმარტობა მთის კალთებზე

ცამ მიწას შემოუტია,
წვიმის ლამაზი სიმით,
მდელოზე სოკოს ქუდიანს,
მივესალამე ღიმით,
თავის ფიქრს მთარაკრავებს,
არას მპასუხობს წყარო,
ცრემლის ბადეში გაბმული,
აქეთ ნარჩიტა გალობს...
რად მოწყენით ხარ, მამულო,
რად მოწყენით ხართ, მთანო,
თავის წილს კვლავაც გავლენავთ,
უღელტიალა კალოს...

ვჭვრეტ სივრცეს სხვაგვარს

(შაქრო მარგიანის ხსოვნას)

თქვენ მე მაჩუქეთ
პაწაწინა ცრემლის ნატეხი,
(როგორც თილისმა,
მისი შუქი აქამდე მღევდა),
თქვენ მე მაჩუქეთ,
უცნაური ნათელ-ლაღელი
და უსაზომო,
აუწონი სიმაღლე ფრთეთა.
ახლა კვლავ ვზივარ
თქვენეული მურყვამის ჩრდილში,
ვჭვრეტ სივრცეს სხვაგვარს,
დამმარცხებელს ჯანდის, ქაოსის

და რომ იცოდეთ,
ეს სიმაღლე, რა ფიქრებს მიშლის,
რომ აქ მოველ და
ატაცებით ვეღარ გავვოცდი,
ასე მგონია,
დასტოვებდით მიწის სამყოფელს,
გამიძვებოდით სამყაროსკენ
ცეცხლის ტაროსით...

არაფერი როცა არ იყო
ჩემი და შენი...
ბოღმაჩასახრჩობს
არვინ ეძებდა როცა ძალაყინს,
რაც სიტყვას,
არც ლუკმას,
არც ცრემლს...
როს ყველაფერი
დაბადებას მოასწავებდა.
როცა გვახსოვდა ხსოვნის ფერი
და ხსოვნის გემო ,
მაშინ ,როდესაც უფლის საუფლო
ქაოსისთვის არ არსებობდა ,
არც რითმისთვის არ არსებობდა
და გულის ცეცხლის საიდუმლო ქარსაცავიც
არ იყო მარტო.
იქ როს დამფრთხალი ბელურებიც
სულს იშუშებდნენ და იყვნენ ზეცის
ყველაზე დიდ სასწაულის თანაზიარნი...
დიდ-პატარანი როს საოცარ ფერხულს უვლიდნენ,
ხან სიკვდილისთვის, ხან სიცოცხლისთვის
აგორებდნენ გრძნობის კამათელს.
სად იყო შიში,
(შიშის კამათლით სათამაშო კოშკებს აგებდნენ
და აქვევდნენ სულის შებრვით...),

სულის შებერვით
ამრობდნენ თვალებს
მლაშე სითხისგან
და პოეტები სულ არ ცდილობდნენ
ჭრელ-ჭრულ ფრაზებით ამოეყორათ
ხახადაფჩენილ სივრცეთა ყბები -
რომ მერე თვითონ არ გამხდარიყვნენ
უწილო კერძნი
მარადისობის!

რა კარგი იყო...
არაფერი როცა არ იყო -
ჩემი და შენი.

მახვილი მტრისაკენ ნაგზები
და მხოლოდ უფალი თამადად,
რა გზები,
რა ხმით და რა გზნებით,
ჰაუ, რა გამოვლეს მამათა...
სიზმრიდან
კვლავ ცხადში მომწყურდი,
მამულო, ნამუსის ქუდიტა,
რა ვქნა და
მიყვარხარ, მორწყულო,
ხან სისხლით,
ხან სვიან ლუდიტა...
რა ვქნა და არ მინდა ვასხვისო,
ლაჟვარდი,
ნახური ამინდად,
რა ვქნა და

რომ მოკვდეს რაც იყო,
არ მინდა,
არ მინდა,
არ მინდა...

ხატისკარზე რომ მივუდი,
შვინდა უკვე შეწირული დამხვდა

ეჰ, ჩემო შვინდავ,
მაპატიე, ვერ მოგისწარი...
თუმც , დეკიანზე
სულშეკრულმა
ვტეხე სავალი.
მხიარულია, ბედნიერი
დღეს ხატისკარი,
მუზღვნეც - მრავალი...
ვიცი, აღმართი
არ გეძნელა
სამსხვერპლოსაკენ
და მაინც მტკივა
გატეხილი ქედზე ერქვანი,
მუხლზე ჩაჩოქილს
როცა ხანჯლის წვერით გლოცავდნენ,
ვინ იცის...რისი მოლოდინით
თრთოდნენ ეგ რქანი...
თავისუფლების კარიბჭენი
ალბათ იცოდი,
ვერ იღებინ
მარტოოდენ იმედის ძალით,
ღმერთის ერთგული

მე მეგონე
მხოლოდ სიცოცხლით,
თურმე სიკვდილშიც,
ჩემო შვინდავ,
ხარ ლომის ცალი...

იქნება სჯობდეს

რაა საჭირო,
რომ გაქრეს ღამე,
სიცოცხლისათვის, რაა საჭირო?!
ო, სიყვარულო,
მითხარი რამე,
სიკვდილს რარიგად გადაგარჩინო.

იქნება სჯობდეს,
არ ჰმზერდე ტირილს,
არ ნახო, რწმენის გზა ვით გადახმა,
იქნებ სჯობს,
ღრუბლის შეგიკრა ტივი
და გაგისტუმრო მიწის გადაღმა...

მითხარი,
იქნებ ჩემთან ხარ ფუჭად,
იქნებ გაღონებ, უფლის ტარიგო,
...იქნება სჯობდეს,
ავუყვე ქუჩას,
ნაპოვნ განძივით
ჩამოგარიგო...

გმორდები,
რაღაც იღუმალ კრძალვით,
იღუმალ ლოცვით
და მორჩილებით,
ვუახლოვდები
ქარის სამჭედლოს
და სამშვიდობო ბაირატებს
ვიკიდებ ფრთებზე -
პარაშუტივით...

მეხვედრა

აი, ეს ერთი მოლოდინიც
დარღმა ალაგმა,
სდუმან ქარაფზე
ზეციური ტაძრის მხედრები,
რა უცნაური ბედისწერის გვერგო ქარაგმა,
რად დაგვებულა
ერთად შეყრა-
ძაძით, ცრემლებით...
არ ვინანებდი
ამ ხმისათვის,
მეც თალხი მეცვას,
ოღონდაც მუღამ
ასე ახლოს ვიგრძნო უფალი,
ზარის გუგუნში
ქადაგევით გავყურებ ზეცას,
შუმჩნეველი
და უცნობი
ჭირისუფალი...

...ღამეების
უსასრულო წყება,
არც ლოდინი,
აღარც აფეთქება,
ცას გადუვლის
შეკივლების ტალღა
და ფარული ლოცვა
დაიწყება.
გაურკვეველ ქარტახილებს ერთვი,
და აღარსად
უნაპირო შვება,
კვდება წამი - ერთი სავსე წვეთი,
გარდაცვლილი
საუკუნე
დგება...

ბოდბის დედათა მონასტერში

ვზივარ და ველი
შენს განაჩენს,
შენს წმინდა სიტყვას...
რომ გითხრა
თავს ვგრძნობ ამ ლოდინში
ცუდად-მეთუი,
ასე არ არის...
აქ არის ცეცხლი!
სველი თმები
და გათოშილი ხელისგულებიც

უკვე გამითბა.
აქ უხილავი,
მზრუნველი მაჯა,
როგორღაც
ღედის ხელებივით საცნაურდება.
მაგრამ...
რატომღაც...
კარის ოღნავი გაჭრიალება
და
ჩამოვარდნილ ფოთოლის ჩქამიც
ისე ძალუმად,
უცნაურად
მახედებს
უკან!

ოი, გზაო,
შორეულო,
ვით იაროს
კაცმან შენით,
თუკი თელენ
ვარდებს ტერფით,
თუკი დაფნა
ადარ შვენით...
თუკი
ადარავინ წყლულობს,
უფლის ნების
მტარი სენით,

ოი, გზაო,
შორეულო,
ვით იაროს
კაცმან შენით...

გულები

...და ჩემი გული -
მარადცოცხლის ღხენით აღსავსე,
და შენი გული -
მარადიულ ტანჯვით ზეიმი,
უფლისა იყო.
მე მომყავს ჩემი სიყვარული,
გახსენი გული!
სიყვარული ხომ ტყვეობაშია თავისუფალი,
გახსენი გული...
გახსენი გული,
ჩემი უფლის ციცქნა ნაწილი!
ჩვენ გახსოვს?!
უკვე ვიყავით ერთ გულ,
ჩვენ გახსოვს?!
უკვე ვიყავით ერთ სულ...
მე - მიწამ მშობა ზეცისათვის,
შენ - ცამ მიწისთვის,
მე ზეცისაკენ მივდიოდი,
შენ კი - მიწისკენ...
და
ჩვენ ჩვენი გზით მიმავალნი
შევხვდით ერთმანეთს.
ცაში ვერ ავალ,
თუ შენს გულზე არ დავაბიჯე,
მიწას ვერ ნახავ, თუ
ჩემს გულში არ ჩამოსახლდი..
უნდა გაცვალონ ადგილები ჩვენმა გულებმა

და ერთმანეთის სამშობლოში
კვლავ განმარტოვდნენ...
მარტოობაა - დედაჩემი და დედაშენი...
მარტოობაა - სამშობლო ჩვენი!
მე მიყვარს შენი მარტოობა - ჩემსაზე მეტად,
მე მიყვარს შენი მარტოობა - ჩემსაზე უფრო,
არ შეგეშინდეს,
ჩემო ცაო,
და
ჩემო თვალო,
მოვალ და ჩემი მარტოობით შეგენაცვლები.
გათბე ჩემი მარტოობა
ვიდრე მე მოვალ,
შენს სიმარტოვეს -
შენს მოსვლამდე, მოვეფერები...
ერთი ალაგი
თავშესაფრად ჩვენ არ გვექნება,
ბედნიერება თავის თავთან დაბრუნებაა,

ჩვენ ველარასდროს დავბრუნდებით
საკუთარ თავთან,
ჩვენ ერთმანეთის სიმარტოვეს
ვერ მივატოვებთ...

მე შენს ღუმელში
ვპოულობდი ყოველთვის სიტყვებს,
(იქნებ იმიტომ,
რომ ასე მსურდა...)
და საუბრობდა,
შენს ღუმელში ნაპოვნ სიტყვებით -
ჩემი ღუმელი
საკუთარ თავთან!

სხვები ეგებებიან,
შენთვის დადგმულ კიბეს,
სხვები შემპირებიან,
ფარჩ-ატლასებს, დიბებს.
მათთან ლხენას მერჩივნა,
შენთან ურვა-დარდი,
მე შენს ეკალს ვარჩევდი,
ამათ მოაქვთ ვარდი,
ამათ ნაკრეფ ვარსკვლავებს,
მიჯობს შავი ცაი,
სხვები მეფერებიან,
შენს საფერებს, ვაი...

ახლა ,
როცა შენთანა ვარ ფიქრით,
შენს ტკივილებს
ჩემს თვალებში ვნიღბავ,
ვფიქრობ, ნეტავ რა იქნება იქით,
ამ თვალების
და ტკივილის მიღმა...
საით მიჰქრის დამეუბის წყება,
უტყვი სევდით
რად დავეძებ უფალს,
ნუთუ როსმე
ისევ დაიწყება,

ის რაც
ერთხელ უკვე დაიდუბა.
რა სჯობია,
როცა უხვად ბარდნის,
როცა რწმენით
ცის გადავლას ლამობ,
ნუთუ, როსმე გაილევა დარდი,
სიყვარულის...
და სიკვდილის გამო?!

ომით მინდა

...შიში ელდას დაატარებს,
ცას ესწრაფვის ფიქრი ლეგა,
ვუხმობ ქარებს,
ვუხმობ ქარებს,
სულის ჩემის წასალეკად...
გაცემული არის სესხი,
პირქუშები დგანან მთები,

სულს სწადია ომის ცეცხლი,
ბრძოლის ხმებით დანანთები.
ნატვრის ელდა დამაცხრება,
როს ცად მიდის ფიქრი წმინდა,
ომით მინდა დამარცხება,
გამარჯვებაც -
ომით მინდა...

მომნატრებიხარ,
შენ მოსახლევ სასოთგორის ჩემის წყურვილის,
მომნატრებიხარ -
ყელში დანის დაბჯენამდე
და ორ კვირამდე,
იმ ორ კვირამდე,
ზოლიანი ხალათის ფარჩით,
მზეს რომ ვჭვრეტდი
სასოწარმკვეთ თავისუფლებით...
მომნატრებიხარ,
შენ მოსახლევ სასოთგორის ჩემის წყურვილის...
მერამდენე გაზაფხული ხარ,
თუ არ პირველი,
უკანასკნელად გადმოღვრილი
დასალიერთან ჩემი თვალების.
მერამდენე მონატრება ხარ
თუ არ პირველი...
თუ არ პირველი,
და ამდენად -
უკანასკნელი...

მოვიდა წვიმა...
ო, სხვანაირად ყმაწვილურად და აბდაუბდად,
როგორც წრიული,
წვივმაღალი სანტა კლაუსი...
მე დავდიოდი
მკვდარ სიტყვათა პანაშვილებზე,
ვუსამძიმრებდი
ჭირისუფლად დარჩენილ სიტყვებს
და ძლიერ ვწუხდი,
რომ უფრო მეტს ვერ ვაკეთებდი...
და უეცრად
მოვიდა წვიმა...
მას დაესიზმრა
მოლივლივე ედემის ბაღი,
ადამის ბაგემ როს პირველად უწოდა წვიმა
და მოუნდა კვლავ ყოფილიყო-
მოუნათლავი,
პირველქმნილი და უსახელო...
ის აუჯანყდა საკუთარ გზას,
საკუთარ ხმას,
საკუთარ ტკივილს
და
ამიტომაც მოვიდა ასე,
ყმაწვილურად და აბდაუბდად,
როგორც წრიული,
წვივმაღალი
სანტა-კლაუსი...

სამშობლოს

მზიდან დაღლილი
ფრთებით ეშვები,
აღარ გაცილებს ზეცის მაყარი,
გახსოვს?!
ცხრაწყარო ხვრიპე პეშვებით,
გახსოვს?!
იყავი ისე მაღალი...
გადაგეპოხა სანთლით ხელები,
აღარ გატყვია ძველი სიფიცხე,
გადაგავიწყდა ცისარტყელები,
ცისარტყელებმაც გადაგივიწყეს...
შენი უფალიც
ჯვარცმით განდიდდა,
მალე გაგცოხნით
ტანჯვის ხმიადო,
ნუ გეშინია,
მოვა მარტი და
არაგვს
მართვეებს
ისევ მიანდობ...

ჩამოათოვა
მთებს -
მკაცრს და გოროზს,
ცა მსუბუქია
და გაცრეცილი.
ისეთი ღღუა,
ო, ამ ღღის ბოლოს -
უნდა დაისვას
მრავალწერტილი...

ვუძღვნი ხევსურეთის მთებში დაღუპული პოეტის-
ზურაბ ჯაფარიძის ხსოვნას

...იმ ქუჩას,
სადაც უხვად ყრია მკვდარი ფოთლები,
წითელ-ყვითლები,
გაჟღენთილნი ნისლით და ჭყაპით...
იმ ქუჩას,
სადაც მიმოდიან გამვლელნი სხვანიც,
მობუზულები,
ნაჩქარევად,
ნაყიდი პურიტ...
იგივე ქუჩას ჩამოივლის უნმოდ პოეტი...
(ქარის თითებში გაცრილი წვიმით)
არ დაეტყობა
მის ნაბიჯებს,
მხრებსა და იერს,
რომ შინ მისვლამდე
ერთი სული აქვს...
იტყვის უთქმელად,
გაიფიქრებს
გაუფიქრებლად:
„დღეს რაღაც ხდება...“

უზარმაზარია სურვილი,
ყოველი დღე ახლადდაბადებას ვამსგავსო:
რომ მზე , მარტო მზე არ მეგონოს,
ბალახი - მარტო ბალახი,
ღიმილი - მარტო ღიმილი...

ალბათ,
ამ სურვილის გამოა,
ხშირად რომ
სასაცილოდ გამოვიყურები...

ღუმელი

აქ ყოფნის და...
აქ არ ყოფნის დამტევს,
დავეძებდი- იმ ერთადერთ სიტყვას,
ვწერდი ლექსებს...და
ღუმელზე მეტი,
თურმე მაინც
არაფერი მითქვამს.

შედარება

სიცივეში,
სიცივეში,
სუსხში...
გაჩერებაზე,
ფეხების ბაკაბუკში, ბოლოთის ცემაში,
დიდიხნის ლოდინის მერე,
ავტობუსი რომ გამოჩნდება.
მას რომ თვალს მოჰკრავენ და
მგზავრები რომ ერთმანეთს ღიმილს ესვრიან,
რომ წამოიშლებიან სახეგანათებულნი,
ჩანთებს რომ მოამზადებენ,
გზაზე გადმოდგებიან...
სიხარულისგან ზოგს
გულიც რომ შეუთრთოლდება
და...
ავტობუსი როცა მოვა,
რომ აღმოჩნდება მთლად გაჭედილი,
მძლოლი რომ ხელებს გაასავსავებს
შუშის იქიდან:
„რა ვქნა, რ გიყოთო,“
მხრებს რომ ასწევს და
ჩაიქროლებს, გზას გააგრძელებს...
რომ დარჩებიან რწმენადამშრალნი,
სახემტკნარნი და შუქჩამქრალნი
ყველანი უცებ.

რადაც ამგვარი ვიგრძენი ახლა...

გამოსავალი

წამი...

ძალიან,

ისე ძალიან რომ მოგინდება

წაუკითხო ვინმეს ხმამაღლა

ლექსი ,რომელსაც ჯერ მელანიც არ შეშრობია

და სხეულშიც

ჯერ ისევ რომ გრძნობ

მისი ყოფნით სისხლისგან დაცლილ

მღვრიე კალაპოტს...

ისე ძალიან რომ მოგინდება

წაუკითხო ვინმეს ხმამაღლა,

როგორც ქორვაჭარს შუშა-კიტრის

დახლზე დაწყობა.

მიიხედები, მოიხედები ...

გარშემო ნაცნობს რომ ვერ იპოვი,

უიმედოდ ხელს რომ ჩაიქნევ

და გამოსავალს -ათასჯერ ნაცადს ,

ათასმეერთედ ისევ მიაგნებ:

ლექსის სტრიქონით გამოტენილ

ლოყებს და ტუჩებს

ააფარებ სვიტრის საყელოს

(ვითომც და ისე... სიცივისათვის),

და გაუყვები

ხალხით სავსე ქუჩას

ბუტბუტით...

ქუჩაში კი იქნება წვიმა...

სიცილს გადაჩვეულის ნათქვამი

..ნეტაი შენ,
შევნატრებ გამვლელს,
ნეტაი შენ!
ბაგეზე ღიმილი, ვითარ ათინათი
კვლავ კვალად გმთენ...
ნეტაი, შენ!

დაკარგული ფერები

რა მჭირდება,
და რაც მჭირდება
რად მჭირდება?!
ნუთუ იმისთვის,
რომ ქაღალდის დეფიციტის პირობებში
ცარიელი ფურცლები ვიმათხოვრო
სადაც ხელი მიმიწვდება
და ზედ შავი სიტყვების იეროგლიფები
ამოვანთხო ბაგეებიდან.
ან, იქნებ იმიტომ მჭირდება,
რაც მჭირდება ,
რომ კვლავ შევძლო,
მფრინავ კომეტებზე დამარხულ-გადამალული
ჩემი სადედოფლო სამოსის
წვიმამიპკურებული სურნელება
კვლავ მიწაზე დავაბრუნო
და ჩემივე აივნის საფეხურებზე მიმოვაბნო,
როგორც გამჭვირვალე ნემსები,

რომლებზეც განგებ აბიჯებ,
რომ ისევ იგრძნო
დაკარგული ტკივილის სიცხოველე...
ნუთუ ტკივილი მჭირდება ისევ?!
რომელიც მანამდე ვაკონწიალე მზის სინათლეზე,
სანამ არ დავკარგე,
სანამ ჩემი გულის კარდიომიოციტებმა
უცხო სხეულივით არ გააყოლეს
სისხლის მდინარეს.

ნუთუ დაკარგულ ტკივილს ვეძებ ამდენი ხანი
და ამიტომ მაქვს
შავი ჭინჭრის გემოდაკრული
ყველა ლუკმა
საზეიმო ტრაპეზისთვის
გადანახული?!

ზოგისათვის
კუნაპეტის მნათო,
ჩემთვის-
ადარც წვეთო იმედისა,
ბედისწერის გორგოლაო, გორდი,
ერთხელ მიდი
კეთილ დედაბრისას...
ზოგისათვის
ცისარტყელის ბოლო,
მზით ერთხელ მეც მომიჩითე კორდი,
აღმა-ჩაღმა,
წადმა-უკუდმ მრბოლო,
ბედისწერის გორგოლაო,
გორდი...

...არ მეშინია
უკვე არაფრის,
მე დასათმობი, დავთმე ბოლომდის,
დღეს სინანულის ქარი არა ქრის,
დაუსრულებელს ვირჩევ მოლოდინს...
ჩემი სიკვდილი
და დგომა ცალკე,
ლექსების სიკვდილს
რადგან მერჩინა,
მე მოველ შენთან,
რომ დამეკარგე
და... სიყვარული
გადამერჩინა...

ქუჩაში

ჩვეულებრივი გამვლელელებით
გავცდით ერთმანეთს...
ერთი კია:
ჩვეულებრივ გამვლელებს
ასე არ ეშინიათ
ერთმანეთის თვალების
და არც ასეთი
ხაზგასმით იყურებიან
ურთიერთსაპირისპირო მხარეს

გზა

ღმერთო,
გუშინ ძმა ძმის ხელით
გარდაცვლილა,
მზე გამავდა,
ცა ბრმა იჭვებს მასევდა,
ფართხალებდა
თვალებდია ორაგული
სულფონამდე ვერ გაღწეულ ფაცერთან.
სხვა ჰკიოდა:
„გადავრჩებით, თუკი გვიყვარს!“
მხრით მიჰქონდა
ორივე ძმის საძვალე...

და გზა იგი,
ასე ძნელი,
ასე მირღვა,
მაინც
ვერცერთ
სხვა გზაში ვერ გავცვალე...

და ის მოგიტანთ
წიაღების
ამომხსნელ ნათელს,
გადაგიბუგავთ
სიძულვილის
თოვლიან სერებს
და ყოველივე -
თქვენი სულის
სარკეში მჩენი,
იმ ერთი წამის
ერთ ნაპერწკალს
დაემონება!

თეთრი ღრუბლები
დაღმა მიდიან
და უხუნდება
ცისკარს ფერები,
რადაც ზეცაზე
უფრო დიდია,
უფრო ნათელი
და საფერები...
რადაც
იმაზე უფრო მეტია ,
რაც ჩვენ გვხიბლავს და
რაც ჩვენ გვაწვალებს,
ქარი მიწაზე
ვერ დაეტია,
განაპირა
ჩემი საძვალე.
ჰა, მოჩვენება
საზრდოობს ხვალით,
ბილიკზე ლანდმა
გადაიარა,
ვერხილვის მწუხრით
ღამდება თვალი,
ვერცნობის დარდით
იწვის იარა...

სოფლის ავტობუსის ფანჯრიდან

წვიმს...

და

მერე რა რომ წვიმს?!

კიდევ ერთი საბაბი გვეძლევა ადამიანებს,
უბრალო კენჭში-

ნატვრისთვალს დავუწყობთ ძებნა

და ვერც კი ვიგრძნოთ,

რომ თვით ეს კენჭია

ნატვრისთვალი,

რომ გაჩენის დღიდან მუჭში

გვიჭირავს

და სადღაც ვეძებთ...

წვიმს...

და

მერე რა, რომ წვიმს?!

ადამიანებს კიდევ ერთი საბაბი გვეძლევა,

მაღალფარდოვანი სიტყვების

კოკობზინა დავუტრიალოთ

ერთმანეთს ცხვირწინ

(ჩვენი სულების

ქარვისფერ მელანქოლიაზე...)

და რაც ყველაზე სამწუხაროა,

ვერც კი ვიგრძნოთ,

რომ ისინი

ოდნავადაც კი მეტნი არ არიან,

ავტობუსის ფანჯრის მინაზე

ცხვირმიჭყლეტილი

სოფლელი ბავშვის

ტიტინზე:

„...მე და პაპამ

იგეთი ადგილები ვიცით

ლეთნიკის ტყისკენა რო...“

წრე

მე გავქცევი
საკუთარ თვალებს,
უმისამართო ლანდად ქცეული,
გზის გასაყართან
დარჩება შიში -
უარყოფილი
ჩემი სხეული.
სიცოცხლისეულს
ვიპოვი მიზანს
და ვივლი მისკენ

ხელის ცეცებით,
ვიდრე სიმღერის
თეთრი საგზალი,
გამომელევა და დავეცემი...
ბოლოს
ოცნების სხივი გაწყდება,
დავუბრუნდები
მიწის სახურავს,
მოვა უცნობი
და დაღლილ მხრებზე,
ცრემლების
წვიმას
წამომახურავს...

ღამე

...თვალი დაფრინავს
ღამის ქერზე,
ღამის ფარდებზე,
ღამის ანკესით დაჭერილი -
ფართხალებს მთვარე...
ირგვლივ ღამეა,
სულ ღამეა,
ყველგან ღამეა,
ღამის სხეულში შეფარული
კვნესის შუადღე.
ვით უარყოფა, მე მწყურია
სიმღერა ღამის,
ვით აღსარება მე მწაღია
ღიმილი ღამის...
ღამე გამოდის კარადიდან,
თაროებიდან,
ღამე, გასული ოთახიდან
ქუჩაში მიდის
და ღამეს ღამე მიჰყავს ხელკავით,
და ღამეს ღამე მიჰყავს ღამეში.
შპალერის ღამე,
სარკის ღამე
ერთურთს ერთვიან,
ყველანი ერთად
ჩემის სულის ღამეს ეძებენ,
რომ გადაიქცნენ
ხსოვნის ღამედ - ბოლოსდაბოლოს...
მე ბედურების ღამეების
არარა ვიცი,
მე ლოკოკინის ღამეების
აბა, რა მესმის,
არც პეპლის, არც მზის, არც მდინარის
ღამეში ვცხოვრობ.
მე ჩემი მხრებით
ყველაზე ძნელ ღამეს მივათრევ,

ყველაზე მძიმეს -
კაცთა მოდგმის
უმთვარო დამეს...
ბევრიც რომ სთხოვო,
ო, არავინ გაგიცვლის დამეს,
ყველას თავისი
დამის ბოლოს ჰგონია შუქი,
ყველა თავისი დამის ბოლოს
ელის სინათლეს...

ირგვლივ დამეა,
სულ დამეა,
ყველგან დამეა,
დამის ანკესით დაჭერილი
ფართხალებს მთვარე...

სარჩევი

„სიზმარ-ცხადი...“

გაქცევა.....	9
(... ღამისფერი მოგონების მშობელს)	10
(... გიზეპირებლი, როგორც სასწაულს)	11
პოეტი და პოეზია	11
სიზმარ-ცხადი	12
(... შეიბრალებო, ვინც პოეტის სახელი ზიდა)	13
(... შიშის ქვეყნები მოვკლე ქვითინით)	14
რაისთვის?	15
(... გამოღვიძებას არ დამაცდის)	16
სისხლიანი ლექსი	17
კითხვა	18
ერთხელაც	19
(... გადაქცეულა ყოველივე უკვე წარსულად)	20
(... ბილილა სიცივით დაზრა)	21
ვიღაც მესამე	22
(... და ვინც მონათლა ბინდისფერად წუთის სოფელი)	23
(... ორმავ ცრემლი მომგვარა)	25
(... ფიქრების მერე)	26
ფითრის კუნძულზე	27
სამგლოვიარო პროცესია ქუჩაში	30
კვირიკეს სალოცავში	30

„ბროლის სამუოზლო“

ყამარის ლექსი	33
ნუ გეშინია	34
გზა	35
წარსულის ექო	36
რუსეთ-ჩეჩნეთის ომის დროს	36
ქარო	37
(...ჩემი ძუნა, მუძლით შემორკალულია)	38
განმარტოება მთის კალთებზე	39
ვჭვრეტ სივრცეს სხვაგვარს	40
ჰაუ, რა გამოვლეს მამათა	41
და მაინც მტკივა გატეხილი ქედზე ერქვანი	42

„ნაკოვნი განძივით“

იქნება სჯობდეს	45
(...თუმც გზად მშველელიც არ მეგულება)	46
გულები	47
(...მომნატრებიხარ)	49
(...მე შენს ღუმილიში)	50
საყვედური	50
(...სხვები ეგებებიან)	51
ქუჩაში	52
(...ახლა, როცა შენთანა ვარ ფიქრით)	52
(...არ მეშინია უკვე არაფრის)	53
(...გშორდები რალაც იღუმალ კრძალვით)	53
(...არ დაიჯერო, თითქოს მაკლიხარ)	54

„განწყობილება...“

(...ჩამოათოვა მთებს მკაცრს და გოროზს)	57
პოეტი და შემოდგომა	58
(...უზარმაზარია სურვილი)	59
წუხილი	59
შედარება	60
გამოსავალი	61
სიცილს გადაჩვეულის ნათქვამი	62
დაკარგული ფერები	63
(...არაფერი როცა არ იყო)	65
(...ზეიმი არისტოკრატთა)	67
ლაძე	68
სოფლის ავტობუსის ფანჯრიდან	70
ზამთრის პირის ფიქრები	71
წრე	72
ერთი საღამოს განწყობილება	72
(...მოვიდა წვიმა)	73
(...ზოგისათვის კუნაპეტის ძნათო)	74
ომით მინდა	74
(...ისევ ეწია უფლის იარას)	75
თუნდაც	76
გადარჩენილი რწმენა	77
დუმილი	77